

הסינור רעד כמכסה תהום

שני שירים

מצ'כית: דוד וינפלד

מירוסלב הולוב (1923-1998) — משורר ואימונולוג צ'כי. קובץ שיריו הראשון "תורנות יומית" (1958) ראה אור כשהיה חבר ב"קבוצת השירה של יום החולין".

הערה בקיצור נמרץ על הרג קרפיונים

לוקחים עלי

וספין

ומכים

במקום הנכון, שלא ינתר,

כי הנתור מפריע, מקטין את ההכנסה.

והמתבוננים מן הצד כבר מכווצים עינים, מתפעלים מאומנות החכמה,

כבר שולחים ידים לארנק. והנר לאריזה

גם הוא כבר מוכן. ועשן כבר עולה מהארבות.

וחג המולד מציץ מהחלונות, זוחל על פני האדמה,

משתכשך בחבינת.

זו תורת השמחה.

אך בי עולה הרהור, כלום קרפיון הוא בעל החיים המתאים.

היא מתה בערב

גבוהה, גבוהה.
 המלים האחרונות תעו על הרצפה
 כעננים.
 המזוזה בכה
 הסינור רעד
 כמכסה תהום.
 זה הסוף. הצעירים הלכו לישון.
 אבל סמוך לחצות
 המתה קמה,
 ככתה את הנרות (שלא יתבזבזו),
 מהרה להטליא את הגרב האחרון
 מצאה את חמשים הקרונות שלה
 בקפסת קנמון,
 הניחה אותן על השלחן,
 מצאה מספרים שנפלו מאחורי הארון,
 מצאה כפפה
 שלא הצליחו למצא במשך שנה,
 בדקה את הידיות כלן,
 סגרה את הברז,
 סימה לשותות את הקפה
 ונפלה בחזרה
 בבקר לקחו אותה.
 שרפו.
 האפר היה גם
 כשל פחם
 רגיל
 שחום.

1960

כלום לא מוטב היה אלו בעל חיים כמו זה,
 המשווי – המנח על – המחזק בעל כרחו –
 עיניו הכחלות ישוטטו
 על העלי, הספין, הארנק, הניר,
 על המתבוננים מן הצד ועל הארבות
 ועל חג המולד.

וגם יספיק עד מהרה

להגיד דבר מה, למשל:

אלה היפים שבמי, זה תור הזהב שלי.
 או
 השמים המכבבים מעלי והחק המוסרי
 בקרבי.
 או
 ואף על פי כן נוע תנוע

או לפחות
 הללויה